

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2019r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Herman

Protokolant p.o. sekr. sąd. Paulina Rucka

po rozpoznaniu w dniach 26 kwietnia, 7 czerwca, 19 lipca, 27 września 2018r. i 4 lutego 2019r. sprawy:

z oskarżenia prywatnego R. T. i oskarżenia wzajemnego P. D.:

1. P. D., s. W. i A. z d. P., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 lipca 2017r. w miejscowości Ł., gmina D., woj. (...), dokonał uszkodzenia ciała R. T. poprzez wielokrotne uderzanie pokrzywdzonego pięścią w głowę i tułów, powodując u niego obrzęk i bolesność grzbietu nosa, krwiak okularowy powiek oka lewego, duży pods spojówkowy krwiak gałki ocznej lewej, obrzęk i bolesność policzka lewego oraz obrzęk i podbiegnięcie krwawe wargi górnej i dolnej, które to spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk

2. R. T., s. S. i E. z d. S., ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 lipca 2017r. w miejscowości Ł. naruszył nietykalność cielesną P. D. poprzez szarpanie go, zaciskanie rąk na jego szyi, powodując przy tym jej zasinienie, jak również w tym samym dniu znieważył go w jego obecności słowami wulgarnymi

tj. o czyn z art. 217 § 1 kk w zb. z art. 216 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. ustalając, że oskarżony P. D. w dniu 15 lipca 2017r. w miejscowości Ł., gmina D., woj. (...), poprzez wielokrotne uderzanie R. T. pięściami w głowę spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy z lewostronnym krwiakiem okularowym i krwiakiem pods spojówkowym lewej gałki ocznej, obrzękiem nosa, lewego policzka i warg, otarciami naskórka głównie w okolicy lewego oczodołu i nosa, powodujące naruszenie czynności narządu ciała wymienionego trwające nie dłużej niż 7 dni, czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 157 § 2 kk, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonemu P. D. warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;

II. ustalając, że oskarżony R. T. w dniu 15 lipca 2017r. w miejscowości Ł. naruszył nietykalność cielesną P. D. poprzez szarpanie go i uderzanie po ciele, czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 217 § 1 kk, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonemu R. T. warunkowo umarza na okres próby 1 (jednego) roku;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. D. obowiązek zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną R. T. przez zapłatę na jego rzecz kwoty 2000 (dwóch tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 628 pkt. 1 kpk zasądza od oskarżonego P. D. na rzecz R. T. kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu wydatków;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. F. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 648 zł (sześćset czterdzieści osiem złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego R. T. w postępowaniu sądowym oraz podatek od towarów i usług w kwocie 149,04 zł (sto czterdzieści dziewięć złotych cztery grosze),

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. W. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 648 zł (sześćset czterdzieści osiem złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego P. D. w postępowaniu sądowym oraz podatek od towarów i usług w kwocie 149,04 zł (sto czterdzieści dziewięć złotych cztery grosze),

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. D. i R. T. są znajomymi. W dniu 15 lipca 2017 roku wymienieni spotkali się na wraz z przyjaciółmi na wspólnej imprezie plenerowej w miejscowości Ł., gmina D.. Podczas imprezy połączonej ze spożywaniem alkoholu, w pewnym momencie doszło do wymiany zdań między P. D. i R. T.. Wymienieni zaczęli sprzeczać się, a następnie P. D. uderzył R. T. pięścią w głowę. Zdenerwowany R. T. zaczął szarpać i uderzać P. D., a ten uderzał go dalej pięściami w głowę aż R. T. upadł na piaszczyste podłoże. Gdy wymienionych rozdzielili obecni na imprezie znajomi, P. D. wraz ze swoją dziewczyną K. M. udali się do domu, a drugą stroną ulicy wracał R. T..

(dowody: częściowo wyjaśnienia P. T. k. 91, częściowo wyjaśnienia P. D. k. 90v. 91, zeznania świadków: E. T. k. 96v., M. B. (1) k. 105v., M. B. (2) k. 105v. – 106)

W wyniku zdarzenia R. T. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia twarzy z lewostronnym krwiakiem okularowym i krwiakiem podspójwkowym lewej gałki ocznej, obrzękiem nosa, lewego policzka i warg, otarciami naskórka głównie w okolicy lewego oczodołu i nosa, powodujące naruszenie czynności narządu ciała wymienionego trwające nie dłużej niż 7 dni.

(dowody: opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej B. Z. k. 118 – 120, dokumentacja medyczna k. 9, 10, dokumentacja fotograficzna k. 89)

Oskarżony P. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, w dniu zdarzenia na boisku szkolnym w Ł., w czasie zorganizowanego tam ogniska spotkał znajomego R. T., w czasie imprezy doszło między nimi do sprzeczki, w trakcie której wymieniony próbował zaatakować oskarżonego, szarpiąc go. Jak wskazał, doszło między nimi do szarpaniny, w trakcie której nawzajem okładali się pięściami, zaś, gdy rozdzieleni przez znajomych wracali następnie w tym samym kierunku, R. T. wyzywał go słowami wulgarnymi.

(wyjaśnienia oskarżonego P. D. k. 90v. – 91)

Oskarżony wzajemny R. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że po tym, gdy między nim, a P. D. doszło do wymiany słownej, wymieniony go zaatakował uderzając pięściami w głowę, gdy ten zaś przewrócił się, uderzał go w dalszym ciągu powodując szereg obrażeń ciała w okolicy jego głowy i twarzy. R. T. zaprzeczył, by wyzywał P. D., czy uderzał go, jak podał, jedynie bronił się przed jego ciosami.

(wyjaśnienia oskarżonego wzajemnego R. T. k. 91 – 91v.)

Postępowanie mediacyjne przeprowadzone w niniejszej sprawie nie doprowadziło do pojednania ani zawarcia ugody.

(informacja o przebiegu mediacji k. 42)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przekonuje, że oskarżony P. D. dopuścił się czynu polegającego na umyślnym spowodowaniu u R. T. obrażeń ciała na okres poniżej 7 dni, zaś oskarżony R. T. w sposób umyślny naruszył nietykalność cielesną P. D. szarpiąc go i uderzając po ciele.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że jak wynika ze zgodnych w tym zakresie wyjaśnień tak oskarżonego, jak i oskarżonego wzajemnego, doszło między nimi do wymiany zdań, sprzeczki, w wyniku której następnie doszło do rękoczynów. Jak wskazał jednak oskarżony P. D., po tym, gdy zaatakował go R. T., szarpali się oni wzajemnie, jak zaś wyjaśnił R. T., to on został zaatakowany przez P. D. i jedynie bronił się przed razami z jego strony. Mając na uwadze rozbieżności w tym zakresie w relacjach oskarżonego i oskarżonego wzajemnego zwrócić uwagę należy na zeznania pozostałych uczestników imprezy w Ł. będących świadkami zajścia między P. D. i R. T.. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że świadek K. M. będąca dziewczyną P. D., relacjonując przebieg zdarzenia, w widoczny sposób starała się zminimalizować jego rolę w zajściu, podkreślając, że to R. T. zaatakował P. D., sugerując jednocześnie, że do obrażeń ciała R. T. dojść mogło w wyniku jego potknięcia i upadku z krawężnika. Mając na uwadze okoliczność, iż powyższe zeznania K. M. są jednostronne, wyraźnie nakierowanie na doprowadzenie do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez P. D., sąd nie ustalał stanu faktycznego w niniejszej sprawie w oparciu o relacje wymienionego świadka.

Zaznaczyć nadto należy, że jak wynika z zeznań świadka P. W., widział on całe zdarzenie i choć spożywał wówczas alkohol pamięta, że po tym, gdy P. D. uderzył R. T., ten jedynie bronił się odpychając napastnika, a następnie odszedł. W ocenie sądu, zeznaniom powyższym nie sposób dać wiary w sytuacji, gdy nie tylko z zeznań K. M., ale przede wszystkim M. B. (2) wynika, że P. W. wraz z bratem R. W. opuścili miejsce zdarzenia jeszcze zanim doszło do starcia między oskarżonym i oskarżonym wzajemnym. Zauważyć należy, że sam R. W., choć z uwagi na ilość spożytego uprzednio alkoholu nie potrafił określić, w którym momencie opuścił imprezę i nie pamiętał, czy zabrał ze sobą brata P. W., przyznał, że nie widział zajścia z udziałem P. D. i R. T.. W tym stanie rzeczy, w ocenie sądu, nie sposób uznać, iż świadek P. W. faktycznie widział zdarzenie, do jakiego doszło między P. D. i R. T. i w oparciu o jego relację ustalać przebieg zajścia.

W ocenie sądu obiektywnymi świadkami w sprawie pozostają M. B. (1) i M. B. (2). Jak wskazał M. B. (1), nie zna on P. D., R. T. zaś kojarzy jedynie z widzenia. Jak podał wymieniony świadek, w czasie imprezy doszło do sprzeczki między pozostającymi pod wpływem alkoholu R. T. i P. D., w wyniku której następnie wymienieni zaczęli się nawzajem szarpać. Jak wskazał M. B. (1), wśród tarzających się na ziemi i okładających się nawzajem mężczyzn nie sposób było wyróżnić strony atakującej i broniącej się, uderzali się oni bowiem wzajemnie aż do momentu, gdy zostali rozdzieleni przez pozostałych uczestników imprezy. Podobnie, M. B. (2), która, jak podała, jako jedyna nie spożywała alkoholu, ponieważ w tym dniu kierowała autem, wskazała, że po tym, gdy między oskarżonym i oskarżonym wzajemnym doszło do awantury, następnie zaczęli się oni bić, przy czym jako pierwszy uderzył R. T. w twarz P. D., po czym wymienieni odeszli dalej i zaczęli bić się, wzajemnie zadając sobie ciosy. Wskazać należy, że zeznania M. B. (2), z których wynika, że po wymianie słownej P. D. jako pierwszy uderzył R. T. w twarz korespondują w tym zakresie z relacją R. T. opisującego początkowy przebieg zajścia, jej słowa zaś o dalszej wzajemnej bijatyce między oskarżonymi pozostają zbieżne z wyjaśnieniami P. D. w części, w której wskazywał na wzajemne zadawanie sobie przez nich ciosów.

Relacja M. B. (2) wskazującej na uderzenie w twarz R. T. przez P. D. koresponduje nadto z dokumentacją medyczną i fotograficzną dotyczącą obrażeń ciała R. T., a także relacją E. T. opisującej powrót syna do domu po zajściu i charakter obrażeń ciała, jakie wówczas u niego widziała.

W ocenie sądu, zeznania świadków M. B. (1) i M. B. (2) zasługują na wiarę, nie tylko bowiem zrelacjonowali oni przebieg zdarzenia w sposób zbieżny i wzajemnie spójny, ale również szczegółowo opisali przebieg zdarzenia od początkowej jego fazy, po kolejną fazę rękoczynów, w której, jak zgodnie podali, obaj oskarżeni zadawali sobie wzajemnie ciosy w sposób, który wyraźnie wskazywał, że nie sposób wyróżnić wśród nich strony jedynie atakującej

i jedynie atakowanej. Mając na uwadze wątpliwości w zakresie obecności świadków R. W. i P. W. w czasie całego zdarzenia oraz jednostronny charakter relacji świadka K. M., uwzględniając jednocześnie logiczną, bezstronną relację nie zainteresowanych w żaden sposób wynikiem postępowania, będących świadkami całego zajścia M. B. (1) i M. B. (2) uznać należy, zdaniem sądu, że przedstawiona przez nich wersja zdarzenia jest zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy.

Dodatkowo zaznaczyć należy, że zarówno z zeznań M. B. (1), jak i M. B. (2) wynika, że po rozdzieleniu obu uczestników zajścia nie odzywali się oni do siebie, wracając z imprezy po przeciwnych stronach ulicy w spokoju. W świetle zeznań M. B. (2), która, jak wskazała, jechała wolno samochodem w tym samym czasie obserwując ich wracających piechotą, nie sposób przyjąć, by R. T. w drodze powrotnej po zdarzeniu wyzywał P. D. słowami wulgarnymi.

Zauważyć nadto należy, że na podzielenie zasługuje również opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej B. Z., z której wynika w sposób jednoznaczny, iż obrażenia ciała R. T. w postaci stłuczenia twarzy, skutkiem których było naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni mogły powstać w okolicznościach i w sposób podany przez R. T., a zatem w wyniku uderzania pięściami w okolicach głowy. Jak podał biegły w opinii pisemnej, stłuczenie oczodołu z krwiakiem okularowym i wylewem podspojówkowym oraz obrzęk warg są obrażeniami typowymi dla uderzeń zadanych rękoma zaciśniętymi w pięści. Opinia biegłego, pełna i jasna, zawierająca klarownie sformułowane i należycie uzasadnione wnioski zasługuje na podzielenie w całości.

W tym stanie rzeczy, w ocenie sądu, oskarżony P. D. wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 157 § 2 kk w ten sposób, że w dniu 15 lipca 2017r. w miejscowości Ł., gmina D., woj. (...), poprzez wielokrotne uderzenie R. T. pięściami w głowę spowodował u niego obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy z lewostronnym krwiakiem okularowym i krwiakiem podspojówkowym lewej gałki ocznej, obrzękiem nosa, lewego policzka i warg, otarciami naskórki głównie w okolicy lewego oczodołu i nosa, powodujące naruszenie czynności narządu ciała wymienionego trwające nie dłużej niż 7 dni, zaś R. T. dopuścił się czynu określonego w art. 217 § 1 kk w ten sposób, że w dniu 15 lipca 2017r. w miejscowości Ł. naruszył nietykalność cielesną P. D. poprzez szarpanie go i uderzanie po ciele.

W ocenie sądu, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że R. T. nie dopuścił się czynu określonego w art. 217 § 1 kk. Jak wskazała w swych zeznaniach M. B. (2), po wzajemnej wymianie słownej i pierwszym uderzeniu R. T. przez P. D., obaj oskarżeni odeszli na bok, gdzie następnie zaczęli nawzajem w czasie szarpaniny uderzać się w taki sposób, że nie sposób było wyróżnić, kto z nich jest stroną atakującą, kto zaś atakowaną.

Jednocześnie, w ocenie sądu, mając na uwadze powyższe, przytoczone przez M. B. (2) okoliczności, a także dotychczasową niekaralność obu oskarżonych (k. 127 i 128), okoliczności zajścia, wzajemną sprzeczność poprzedzającą uderzenia, zachowanie obu mężczyzn będących, jak podała M. B. (2) i M. B. (1), pod wpływem alkoholu, uzasadnione stało się warunkowe umorzenie postępowania na okres próby 1 roku wobec obu uczestników powyższego zdarzenia. W ocenie sądu, wina i społeczna szkodliwość obu czynów nie są znaczne, okoliczności ich popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa obu sprawców niekaranych za przestępstwo umyślne, ich właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będą oni w przyszłości przestrzegali porządku prawnego, w szczególności nie popełnia innych przestępstw.

R. T. złożył w niniejszej sprawie wniosek o orzeczenie na jego rzecz od P. D. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W ocenie sądu, wniosek ten co do zasady jest uzasadniony. Jak wynika z dokumentacji medycznej, opinii biegłego i dokumentacji fotograficznej, R. T. w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała w okolicach twarzy, obrażeń, z którymi niewątpliwie wiązać się musiał ból, a także czasowa niekorzystna zmiana wyglądu twarzy. Z tego względu, zdaniem sądu kwota 2.000 zł orzeczona na rzecz R. T. od P. D. jest adekwatna do rozmiaru krzywdy, jakiej doznał w wyniku zadanych mu przez oskarżonego ciosów i powstałych w ich wyniku obrażeń ciała.

Sąd zasądził nadto od P. D. na rzecz R. T. kwotę 250 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków, zgodnie z żądaniem sformułowanym w tym zakresie w piśmie na k. 62. Na zasądzoną kwotę składają się poniesione przez R. T. wydatki w postaci zryczałtowanych wydatków postępowania w kwocie 100 zł, które uiszczył składając prywatny akt oskarżenia oraz kwota 150 zł poniesiona na opłacenie zaświadczenia lekarskiego a doznanych w wyniku zdarzenia obrażeń.

Pozostałe koszty, w tym utrata możliwości zarobkowania dzięki pracy w gospodarstwie rolnym, jako nieudowodnione nie zostały zasądzone w niniejszym postępowaniu.

O kosztach za obronę z urzędu obu oskarżonych orzeczono zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 2 pkt. 1 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu biorąc pod uwagę ilość rozpraw sądowych, w których uczestniczyli obaj obrońcy. Jednocześnie sąd zwolnił obu oskarżonych od pozostałych kosztów sądowych w sprawie zgodnie z art. 624 § 1 kpk mając na uwadze ich sytuację materialną.